

honnan, kérdi Nándi elképedve. Kitől? Nem értem. Alig álltak szóba egymással, a Kriszta meg ő. Most én nézek Nándira. Ezt honnan veszed? Amíg te főiskolára jártál, a Kriszta gyakorlatilag már itt lakott. Neked ez nem tűnt föl? A bátyám üres szemmel bámul maga elé, majd megtörtén beismeri: nem.

Épp mikor megszólal a templom harangja, elkezd szitálni az eső. Nándi fölkel, bemegy a házba. A hintaágy árnyékolója alatt védve vagyok, így elfekszem, és hol a pislákoló parázs, hol a ház felé bambulok. A nappaliban most is ég a kicsi olvasólámpa, az ágynemű pedig ott hever a kanapé karfáján. Ahhoz képest, hogy kettecskén élnek Nándi meg Dani, meglepően otthonos a házuk. Most veszem csak észre, hogy a könyvespolc mellett kis képkeretek vannak a falon. Majd megnézem, talán holnap, hogy milyen fényképek vannak kirakva. Meggyújtom a cigim maradékát, és lassan elszívom. Az eső tovább szemereg, kellemesen lehűlt tőle a levegő. Örülnék, ha megint előjönne a macska. Hagynám, hogy idefeküdjön mellém, és elaludnék a dorombolására meg az eső hangjára. Végül így is elalszok, és mivel reggelre kifejezetten hűvösre fordul az idő, a bátyám erősködik, hogy bent kávézunk a nappaliban. Föltápáskodok, és bemegyek a házba. Az órára nézek: fél hét, Dani még biztos alszik. Nándi kikotorja a zaccot a kukába, és friss kávé rak oda. Én addig körbenézek a nappaliban, és örömmel nyugtázom, hogy az új bútoroknak és a világossárga falaknak köszönhetően teljesen másképp néz ki, mint régen. Egyedül a fotel maradt meg. Közlebb lépek hozzá, megérintem a karfáját, majd óvatosan ráülök. A falon lévő képeket bogarászom, többnyire mind ismerős, régi analóg fotók. Nándi mellém lép, de nem mond semmit. Egymásra nézünk, és mióta itt vagyok, ekkor látom először elmosolyodni. Egy ideig elmélázik a képeken, majd mikor lefő a kávé, visszamegy a konyhába.

Mécs Anna

Nem kering tovább

– Mi történne, ha a Föld egyszer csak nem keringene tovább, hanem elindulna egyenesen?

– Mármint úgy érted, egyenes vonalú, egyenletes mozgással?

– Hát, egyenesen.

Fizikatanár vagyok, szeretem már kis korban pontos fogalmazásra tanítani a gyerekeket. Hat kilogramm almából négy kilogramm alma nem kettő. Hanem kettő kilogramm alma.

– És forogni forogna?

– Az mindegy, csak nem körbe menne, hanem egyenesen.

A kanapén ülök, ő körülöttem járkal.

– Miért érdekel?

– Válaszolj!

– Hát, ez sok mindentől függ. A Nap is jönne velünk? Vagy kiszakadna a Föld a Naprendszerből és magányosan indulna el?

- Nem lenne magányos, mi ott lennénk!
- Jó, de a Nap is jönne?
- Hát... nem! Dehogy! A Nap hogy mozogna velünk? Lala, te is olyan buta vagy, mint azok, akik azt hiszik, hogy a Nap forog a Föld körül?
- Ne nevezd butának. Megbeszéltük, hogy nem butázzuk le azokat, akik mondanóját elsőre nem értjük pontosan. Nagyon jól tudom, hogy a Föld kering a Nap körül. De most arról beszélünk, hogy mi lenne, ha.
- Jó, a Nap akkor maradjon. De mi lenne a Földdel?
- Adj, kérlek, pár percet – mondom. Nem szeretek végiggondolatlanul válaszolni egy könnyen befolyásolható elmének.
- Feltehetőleg hamar megszűnne az élet a Földön. A légkör nem lenne már alkalmas arra, hogy tovább életben maradjunk. Vagy lehet, hogy előbb csökkenne olyan drasztikusan a hőmérséklet, hogy megfagynánk.
- Jaj, Lala! De akkor tegyük fel, hogy csinálunk olyan sisakokat, amikben tudunk lélegezni, és nagyon melegen felöltözünk.
- Akkor is sok veszély leselkedne ránk. Beleütközhetnénk más égitestekbe, esetleg túl közel kerülnénk csillagokhoz, és elégne a Föld. Persze ahhoz nagyon sok idő kell, feltéve, hogy a mostani sebességgel mozognánk. Nem lehetne összehasonlító módon megfigyelni a körülöttünk levő égboltot, hiszen folyamatosan változna a kozmikus környezetünk.
- Jó, de élnénk?
- Múlt éjjel azt álmodtam, hogy a hátamon cipelem a rokonaim és a barátnőim gyerekeit. A valóságostól eltérő korúak és neműek. Hosszú köteleken lógnak a hátamon.
- Hát, felfedezhetnénk új területeket. Amiket eddig nem láttunk. De mondjuk évszakok nem lennének. Hanem tulajdonképpen mindig a külső környezettől függne.
- Felálllok, a konyhapulthoz sétálok. Amerikai konyhát csináltak a régi konyhánkából. Megmosok egy almát. A kezembe veszek egy kis kést. Utánam jön.
- Lala, neked miért nincs gyereked?
- Ezt már megbeszéltük.
- Mikor békültök ki Petivel?
- Nem békülünk ki.
- Miért?
- Peti megunta velem a mindennapokat. És inkább elhagyott.
- Mert mindig olyan undok voltál vele!
- Az almát a deszkára teszem, a kést beleállítom a fába. Visszaszalad a kanapéhoz, újra köröz. Végre egy kicsit csendben marad.
- Azért nincs gyereked, mert jön a világvége?
- Nagyot sóhajtok. Visszatértünk a témához. Mindig van egy téma, amit napokig, hetekig rágunk. Főleg, amikor a húgomék nincsenek itt, és napokig, hetekig én vigyázok Dorkára. Talán fél, hogy nem jönnek vissza a szülei. Néha én is félek. Éjszakánként hallom, hogy nyöszörög. Egyik éjjel bepisilt. Pedig évek óta nem volt ilyen.
- Csak annyit mondtam, hogy nem tudnék teljesen tiszta lelkiismerettel a világra hozni egy csecsemőt a jelenlegi helyzetben. De azt is hozzátettem, hogy nem tudnék teljesen tiszta lelkiismerettel nem világra hozni egy csecsemőt a jelenlegi helyzetben.
- Akkor Peti végül is jót tett neked.

– Miért is?

– Hát mert nem neked kellett eldöntened!

Kipukkad belőle a nevetés. Ledobja magát a földre, és fetreng, viháncol. Leguggolok hozzá, és elkezdem csiklandozni. Egyre izgágábban nevet. Én tovább csiklandozom. Egyre erősebben mélyítem az ujjaimat a hasfalába. Kislány még, nincs neme a testének, a bordái kiállnak. Dobálja magát. Egyre hangosabban nevet, de már nem jóízűen. Fájdalmasan. Kiabál, hogy elég. Elég már, hagyjam abba. Megmarkolja a kezemet, és próbálja lehántani magáról. Nem sikerül, sokkal erősebb vagyok nála. Tovább csiklandozom. Vihog tovább. Az arca zöldül, lilul. Mintha alig kapna levegőt. Fröcsög a nyála. Kapkodva veszi a levegőt. Én gyömöszölöm tovább a hasát, egészen addig, amíg nyugodtan el nem ernyed minden végtagja. Fekszik, falfehéren.

– A puncikát is megmossam?

– A puncikát is megmossad.

– Te tudsz állva pisilni?

– Micsoda buta kérdés.

– Megbeszéltük, hogy nem butázzuk le azokat, akiket nem értünk.

– A fiúk szoktak állva pisilni. De hogy válaszoljak a kérdésedre: álló helyzetben is képes vagyok kiüríteni a húgyhólyagomat. De felettébb kényelmetlen. A pozitúra és az irányzék eltér attól, ahogy a férfiak teszik ugyanezt.

Habot pötytyintek az orrára, ő megpróbálja lefújni.

A harmadik mese után sem akar elaludni. Simogatom a haját. Énekelek neki, a hangom megnyugtatja.

Nemrég azt álmodtam, hogy ide, a gyerekkori házunkba új lakók költöznek. Egy férfi és a két gyereke. Az idősebb kislánynak nem volt arca.

– Szóval te szerinted elinduljon a Föld egyenesen? – csukva volt a szeme percekig, reméltem, már elaludt. Nagyon sóhajtok.

– Induljon.

Kikerekedett szemmel néz. Tőlem nem ezt a választ várta. Felül. Visszanyomom. Újra felül. Újra visszanyomom. Néz reménykedve. A szemhéját lehunyom a bal kezem mutató- és hüvelykujjával. Próbálja felnyitni, de nem engedem. Mintha pillanatragasztót cseppentettem volna a szemhéjára. Még pár percig görcsösen rángatja a szem körüli izmait.

A konyhapultnál az almát eltizenkedtelem. Először félbe vágom, majd a feleket is felezem. A négy darab negyed hasából kivágom a magházat. Majd a negyedeket harmadolom. Egymás után, azonos időközöket hagyva beteszem a gerezdeket a számba. Csendes a ház, csak az alma serceg a fogaim között.

A régi ágyamban alszom. Lelóg a lábam. Álmomban az íróasztalnál ülök, kihúzom a fiókot, egy hüvelykujjnyi lány fekszik benne elernyedten. Halott. Az álmomban úgy tudom, az én kislányom.

Reggel megjönnek húgomék. Megmondom nekik, hogy többet nem vigyázok a gyerekekükre.